– VI –

Călătoria a fost grea. Majoritatea oamenilor au mers pe jos, în timp ce animalele de povară au fost folosite pentru a transporta bunurile și pe cei prea fragili, care nu puteau umbla. Nimeni nu s-a simțit singur sau lăsat de capul lui. Au fost dedicați unii altora, s-au susținut și s-au încurajat reciproc pe parcursul lunilor lungi și grele de marș. Inimile lor au fost pline de viziunea primită și nu s-au auzit între ei prea des regrete sau nemulțumiri. S-au format prietenii și legături puternice, pe măsură ce au început să înțeleagă că șansele lor de reușită erau strâns legate de bunăstarea întregului grup. Era vorba de un efort colectiv.

Zorobabel și Iosua erau conducătorii, iar cei în poziții de responsabilitate supravegheau alături de ei. Cu toate acestea, în cea mai mare măsură, copiii Domnului și-au asumat responsabilitatea unii pentru alții. Au avut grijă unii de alții, s-au ajutat reciproc și niciunul nu a fost neglijat. În timpul călătoriei, Ionatan și Iael s-au apropiat mult de Hagai și de un bătrân care călătorea împreună cu nepotul lui de zece ani. Bunicul avea optzeci și șapte de ani și amintirile lui despre Templul lui Solomon erau încă vii. Numele lui era Ido și, din cauza sănătății șubrede, avea des nevoie de ajutorul lui Iael. Dorința inimii lui era de a mai vedea o dată Ierusalimul înainte de a muri și să își vadă nepotul stabilit în țara lui Israel. Ionatan și Iael l-au asigurat că îl vor primi pe nepotul lui în casa lor și că îl vor crește ca pe copilul lor, dacă bătrânul nu va putea s-o facă.

Cei mai mulți israeliți au mers întâi la Ierusalim, iar apoi s-au împrăștiat prin cetățile și satele dimprejur. Sosirea în Ierusalim a avut un efect interesant asupra lor. Mai întâi, s-au bucurat că au ajuns la capătul unei călătorii lungi și dificile. Era o bucurie aparte, deoarece era vorba de o călătorie unică în viață. Nu va mai fi niciodată una la fel. După bucurie, sau mai degrabă împreună cu bucuria, s-a născut un sentiment sobru, la vederea stării cetății și a templului. Totul era în ruine. Și-au dat seama că nimic din ceea ce trăiseră în sinagogile din Babilon nu i-a putut pregăti pentru ce le stătea înainte. Nu puteau să nu se întrebe dacă erau pregătiți pentru ce urma. În cele din urmă, a avut loc un fenomen uimitor. Fără vreo regie, fără să li se ceară sau să li se impună, oamenii au venit la templu și au adus jertfe și daruri pentru lucrarea de rezidire a Casei lui Dumnezeu. Au dat cu mână largă, fără să fie constrânși, din toată inima.

În timpul întâlnirilor organizatorice din Babilon s-a sugerat impunerea unei taxe, după intrarea în țară. Banii adunați urmau să fie folosiți pentru rezidirea Casei lui Dumnezeu. Zorobabel s-a împotrivit vehement acestei idei. A insistat asupra faptului că Templul lui Solomon și cortul lui David au fost ridicate exclusiv cu ajutorul darurilor de bunăvoie. El considera că organizarea unor strângeri de fonduri ar fi degradant pentru Casa lui Dumnezeu și inacceptabil înaintea Domnului.

După ce rămășița s-a așezat în cetățile și satele din jurul Ierusalimului, a devenit o adevărată provocare simpla adăpostire. Casele locuibile lipseau aproape cu desăvârșire. Unii aveau corturi aduse de acasă. Mulți nu aveau nimic. S-au preocupat toți să pună pe picioare locuințe temporare. Au reparat case distruse, au ridicat corturi, au construit corturi noi și au făcut tot ce le-a stat în putință ca fiecare să aibă un acoperiș deasupra capului. Toți erau implicați într-o formă

sau alta de locuință comună. Forma și obiceiurile variau de la oraș la oraș. Era absolut necesar și poporul nu ar fi supraviețuit altfel. Nu știau cât avea să dureze această stare de lucruri, dar erau recunoscători Domnului că se aveau unii pe alții pentru a face față circumstanțelor. Fiecare era ocupat în zona sa de specialitate. Cei care aveau experiență de fermieri au pregătit terenurile și au semănat grâu. Cei care se pricepeau la construcții ridicau clădiri. Cei care puteau coase, făceau corturi. Exista pază permanentă împotriva unor eventuale atacuri din partea vrăjmașilor. Unii se ocupau de gătit și servit hrană, iar alții îngrijeau de bolnavi. Viețile lor erau atât de unite și împletite, încât au încetat să fie un grup de indivizi, și chiar un amestec de mulți oameni; au început să capete trăsăturile unui singur om. Fiecare persoană parcă slujea într-o zonă diferită a unui mare trup, care era coordonat și animat de voia lui Dumnezeu.

Ionatan, Iael, Hagai, Ido și Zaharia, nepotul lui, împreună cu alți patru locuiau într-un cort, format din câteva încăperi improvizate, ce porneau dintr-un hol comun. Cortul se afla în Ierusalim sau în imediata lui apropiere – era greu de spus, din cauza zidului dărâmat.

În timp ce israeliții se instalau, Zorobabel și Iosua se întâlneau frecvent cu cei aflați în poziții de responsabilitate, pentru a face planuri, pentru a le schimba și a corecta orice eroare. Niciodată nu mai avusese loc o restaurare de asemenea proporții și nu prea aveau tipare după care să se poată lua. Într-o noapte, la o întâlnire, Zorobabel a propus ca Sărbătoarea corturilor să aibă loc la data obișnuită, în luna a șaptea; adică peste șase săptămâni. Apoi a spus următoarele cuvinte: „Fraților, nu mai putem aștepta. Până la sărbătoare, trebuie ca altarul pentru arderile de tot să fie construit și gata de folosire."

Aproape imediat, câteva voci au ridicat obiecții. Unii credeau că prima dată trebuie terminată Casa lui Dumnezeu, înainte de a se putea folosi altarul. Poate că exista un motiv nerostit cu privire la aceste obiecții. În Babilon, nu au avut o casă a lui Dumnezeu și, prin urmare, nici altar pentru arderile de tot. Ideea era nouă și cam extremă pentru cei mai mulți. Ei chiar nu înțelegeau nevoia pentru acest altar. Deveniseră obișnuiți cu modul în care veneau la Dumnezeu în Babilon; acolo, veneau înaintea Lui așa cum erau și se simțeau pe deplin primiți. Dacă acum era nevoie de o ardere de tot, asta însemna că nu erau acceptați înaintea lui Dumnezeu fără prezența unui foc mistuitor. Zorobabel le-a ascultat argumentele și, când au terminat, le-a spus: „Fraților, mă tem că dacă nu începem cu altarul, nici nu va fi vreodată o Casă. Numai prin aducerea jertfelor scrise devenim potriviți ca să ne apropiem de Domnul și să fim implicați în lucrarea Sa. De asemenea, aduceți-vă aminte că în jurul nostru se află mulți străini, care abia așteaptă să oprească această rezidire. Dacă vrem ca Domnul să acționeze cu putere de partea noastră, atunci trebuie să ne supunem poruncilor Lui cu privire la arderile de tot. Altfel, nu este aproape nicio diferență între noi și vrăjmașii noștri. În cele din urmă, vreau să vă amintesc faptul că până și Templul lui Solomon a adăpostit altarul, înainte de ridicarea Casei." Aceste cuvinte i-au liniștit și i-au convins, așa că s-au făcut planuri pentru luna a șaptea.

Când a sosit data sărbătorii, poporul s-a adunat la Ierusalim ca un singur om. Au ținut Sărbătoarea corturilor, așa cum era scris, și au adus în fiecare zi numărul necesar de arderi de tot, potrivit legii, după cum cerea fiecare zi; după aceea s-au adus continuu jertfe pentru lunile noi și pentru toate sărbătorile stabilite de Domnul, de către toți aceia care au adus jertfe de bunăvoie. Din prima zi a lunii a șaptea au

început să aducă Domnului arderi de tot, dar temelia Casei Domnului încă nu fusese așezată.

În timpul sărbătorii, Iael i-a atras atenția lui Ionatan asupra unui lucru: „Când locuiam în Babilon, deși circumstanțele noastre fizice erau mult mai prospere și confortabile, rar Îi aduceam laude lui Dumnezeu. Și chiar când am făcut-o, a fost așa de reținut și calm. Dar aici, în Ierusalim, lauda pare să fie o fântână nestăvilită. Cred că adevărata închinare înaintea Domnului izbucnește din ceea ce El face în inimile copiilor Lui, nu din binecuvântările și prosperitatea din afară. Aici, El nu este mai vrednic de laudă decât a fost în Babilon – căci El este întotdeauna vrednic – dar în Ierusalim El Și-a eliberat poporul ca să fie un popor plin de laudă".

În acea seară, când oamenii erau adunați în grupuri mari în diferite locuri din Ierusalim, în mijlocul cântărilor și al laudelor, Ionatan a citit înaintea fraților săi ceva ce așternuse pe hârtie chiar în acea după-amiază:

„Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam.

Atunci, gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba, de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!»

Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi și de aceea suntem plini de bucurie.

Doamne, adu înapoi pe prinșii noștri de război ca pe niște râuri în partea de miazăzi!

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie.

Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța se întoarce cu veselie când își strânge snopii."

După Sărbătoarea corturilor sau a recoltei, cum mai era numită, au început să se pună în aplicare planurile pentru

rezidirea Casei lui Dumnezeu. Câteva grupuri de frați au primit bani și au fost trimiși la Tir, Sidon, Liban și în alte locuri pentru a obține lemn de cedru și alte materiale necesare. Cam în această perioadă, sănătatea lui Ido s-a deteriorat vizibil. Iael l-a îngrijit zi și noapte, dar părea că nu mai are de trăit decât câteva zile.

Într-o după-masă, când prietenii lui erau adunați în jurul lui, Ido s-a chinuit să se ridice puțin. Apoi, privindu-i în ochi pe fiecare, le-a spus: „Am optzeci și șapte de ani. De când am fost dus în robie în Babilon, nu am încetat să mă rog ca Domnul să îngăduie să trăiesc să văd ziua rezidirii Casei Lui din Ierusalim. Cred că El mi-a ascultat rugăciunile. Dacă aș putea măcar să văd temelia pusă, îmi va fi de ajuns, căci știu că dacă temelia va fi așezată, Casa va ajunge să fie terminată.

După ce plec, aș vrea ca nepotul meu, Zaharia, să devină fiul lui Ionatan și al lui Iael. Știu că ei îl vor crește să Îi slujească Domnului."

Aici, Ionatan l-a întrerupt cu blândețe, dar ferm: „Nu, frate. Îl vom crește ca pe un fiu, dar el va fi cunoscut de toți ca Zaharia, fiul lui Ido".

După acest moment, starea lui Ido a încetat să se înrăutățească și, în al doilea an după întoarcerea rămășiței în Ierusalim, în luna a doua, fundația Casei Domnului era așezată. Poporul a sărbătorit acest moment printr-o adunare a tuturor celor aflați în jurul locului. Preoții au stat îmbrăcați în veșmintele lor, ținând în mână trâmbițe. Leviții, fiii lui Asaf, au venit cu țimbale, pentru a-L lăuda pe Domnul potrivit indicațiilor ce fuseseră scrise cu atât de mult timp în urmă de regele David. Au cântat astfel, aducând laude și mulțumiri Domnului: „Căci El este bun, și îndurarea Lui este pentru totdeauna peste Israel". Și tot poporul a strigat cu un strigăt mare când L-au lăudat pe Domnul, deoarece temelia Casei Domnului fusese așezată.

Ido, deși slăbit, era prezent, cu fața brăzdată de lacrimi. De fapt, cei mai mulți din generația lui plângeau. Ei văzuseră Templul în toată splendoarea lui și nu crezuseră că îl vor mai vedea vreodată. Și cu toate acestea, iată-i aici, cu fundația înaintea lor. Experimentau în acele momente credincioșia lui Dumnezeu într-un mod pe care tinerii nu îl puteau cuprinde – cel puțin nu încă. Glasul bocetelor și ale cântărilor s-au înălțat împreună, împletindu-se într-un sunet în care nu se mai distingeau unele de altele. Sunetul a umplut locul Templului, cetatea și s-a înălțat la cer, până înaintea Tronului lui Dumnezeu, ca o mireasmă plăcută.